

meget godt, et en af de Statter, der forebete sig allerbedst efter Skatteevnen. Er der ikke kommet andet ud af den Diskussion, der er ført i Winter, saa er det kommen det, at man skal lede længe, inden man finder en Beskatning, der afkommoderer sig saa udmærket efter Skatteevnen, som netop denne (Afbrydelse af Th. Nielsen). Et æret Medlem vil ikke erkende det. Jeg tror, at naar man stiller sig fuldstændig udenfor Partierne og naar det ikke netop gælder om at faa nogle Resultater ført igennem, maa man sige, at af Olfatten og Sulfurstaten hvieler den ene, som det er sagt, med den tunge Ende opad, og den anden med den tunge Ende nedad. Men vi kunne jo være lige gode Venner, fordi vi have forskellige Meningener om det. Om det er rigtigt, er noget, ethvert af de ærede Medlemmer maa afgøre for sig; men er det rigtigt, som jeg siger, er det ogsaa en billig og naturlig Forderung, at Udbittet af denne nye, voldsom store Stat ogsaa kommer navnlig den arbejdende Klasse til Gode. Det er Begrundelsen af denne Tanke, jeg har villet udtrykke i mit Uendringssforslag; skulle vi have en Olfat, saa lad os i hvert Tilfælde anvende den saaledes, at den kommer de arbejdende til Gode. Jeg vilde ganske vist foretrække disse store sociale Samsundsreformer, som det ærede Udvalgs Flertal jo ogsaa taler om at ville fremme, uden at man faar rigtig at vide, hvad det er, de sigte til — jeg tror ikke, de netop sigte til Sulfurstaten — disse sociale Reforme, der staa nærmest paa Dagsordenen og som Humanitetsfølelse og Billighedsfølelse mest trænge paa at faa ordnede, en Alderdomsforsørgelse, vel at mærke ikke en Alderdomsforsørgelse, som giver en tidligere Fattigforsørgelse et andet Navn, men en Alderdomsforsørgelse, der gives de af vore Medborgere, som have haft Uheld i Livet og dog bevaret sig hæderligt, som det sømmer sig for en fri Mand, og i Virkeligheden have Betingelser ogsaa for at kunne bevare deres Balgret. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, der vil jo blive Lejlighed til at diskutere disse Spørgsmaal ved en anden Sags Behandling. Jeg vilde foretrække, om vi til disse sociale Reforme kunde blive enige om at tage Pengene ved en Formue- og Indtægtskat, men kunne vi ikke det, og skulle vi absolut have en Olfat, saa siget jeg, naa i Guds Navn, men lad os saa anvende den i Arbejdernes Interesse og til Rettelse af deres Vilkaar, som ere uheldigst stillede i Samsundet, og som i Virkeligheden komme til at betale for, hvad de saa paa deres gamle Dage gennem den Konsum, man her lægger Stat paa. Naar man nu

vil sige, ja, men det er Visnepolitik at komme med et saadant Forslag, vil jeg paa Forhaand imødegaa den Indvending og sige, at hvis det høje Ting, vilde følge mig paa det Forslag, saa tror jeg at kunne garantere for, at saa kunne vi faa det igennem i det andet Ting. Man vil sige: Men man maa ikke lade det staa i det uvisse, naar denne Lov om en Alderdomsforsørgelse kommer, saa siger jeg dertil, have vi først faaet det saaledes stillet, at vi have Pengene, som man vil faa gennem dette Maskineri med Olfatten, tvivler jeg ikke paa, at dette og det andet Ting nok skulle blive enige om en human, billig og retfærdig Maade at ordnøre vore nødvendige gamle Medborgere paa, saa saar Petroleum og Sulfur vente til en anden Lejlighed, og saa maa vi se, naar vi skulle enes om en Toldlov og om Brændevinen, at saa Sulfur og Petroleum med, men gaa vi nu helt og — om jeg saa maa sige — solder Ollet op mod Sulfur, saa have vi ikke noget, naar vi komme til den Reform, som er langt vigtigere, nemlig vor Toldreform, som vi dog maa komme til, og som jeg beklager meget, at det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Magen) holdt en Slags Begravelsestale over forleden Dag. Men skulle vi til den Ting igen, som vi vistnok maa komme, og skulle vi ind paa et virkeligt alvorligt Arbejde paa en Alderdomsforsørgelse, saa tror jeg, at vi ikke skulle præjudicere hele Sagen ved at faste Ollet bort, dette ypperlige Skatteobjekt, lad os saa se at faa det bedst mulige ud af det.

Finansministeren (Strup): Jeg skal holde mig alene til de foreliggende Uendringssforslag og undlade at komme ind paa Loven i sin Almindelighed, noget som hører hjemme ved første Behandling eller ved den endelige Vedtagelse ved 3dje Behandling, end mindre skal jeg komme ind paa Loven saa uvedkommende Ting, som en Alderdomsforsørgelse eller andre foreliggende eller ikke foreliggende Lovforslag. — De tre første Uendringssforslag, som ere stillede af Udvalget, angaa jo Grænserne mellem skattepligtigt Ol og skattefrit. De dreje sig om, hvorvidt det skattepligtige Ol skal være alt Ol over 2 pCt., over $2\frac{1}{4}$ pCt. eller over $2\frac{1}{2}$ pCt. Om disse Uendringssforslag kan jeg indskrænke mig til at sige, at jeg i og for sig langt foretrækker Uendringssforslaget under Nr. 1, Skattegrænsen ved 2 pCt., at jeg kan modtage Uendringssforslaget under Nr. 2, men at det derimod ikke er Tilfældet med Uendringssforslag under Nr. 3, som sætter Skattegrænsen ved $2\frac{1}{2}$ pCt. — Det næste Uendringssforslag, Nr. 4,